

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA PODKARPACKIEGO

Rzeszów, dnia 27 kwietnia 2026 r.

Poz. 1888

Podpisany przez:

Tomasz Władysław Cyran

Data: 27.04.2026 13:48:11

ROZSTRZYGNIECIE NADZORCZE NR P.II.4131.2.126.26

WOJEWODY PODKARPACKIEGO

z dnia 24 kwietnia 2026 r.

Działając na podstawie art. 85, art. 86 i art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2025 r. poz. 1153 z późn. zm.), art. 15 i art. 20 ust. 1 w zw. art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2026 r., poz. 538) w brzmieniu sprzed 24 września 2023 r. w zw. z art. 65 ust. 1 i art. 67 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 2023 r. o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2023 r. poz. 1688) oraz przepisów rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 17 grudnia 2021 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. 2021r., poz. 2404 z późn. zm.)

stwierdzam nieważność

uchwały nr XXIV/151/2026 Rady Miasta Łańcut z dnia 11 marca 2026 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w Łańcucie.

Uzasadnienie

W dniu 11 marca 2026 r. Rada Miasta Łańcuta podjęła uchwałę Nr XXIV/151/2026 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w Łańcucie. Badana uchwała wraz z załącznikami oraz dokumentacją prac planistycznych wpłynęła do organu w dniu 25 marca 2026 r.

Przeprowadzona przez organ nadzoru analiza prawna wykazała, że zapisy przedmiotowej uchwały naruszają prawo, w związku z czym w dniu 17 kwietnia 2026 r. zostało wszczęte postępowanie nadzorcze w sprawie stwierdzenia jej nieważności. W trakcie przedmiotowego postępowania Burmistrz Miasta Łańcuta w dniu 22 kwietnia 2026 r. złożył pisemne wyjaśnienia w zakresie stwierdzonych przez organ nadzoru uchybień w uchwalonym planie.

Organ nadzoru, mając również na uwadze złożone wyjaśnienia, o których mowa wyżej przeprowadził szczegółowe postępowanie wyjaśniające, w trakcie, którego zajął następujące stanowisko:

Na wstępie podkreślić należy, że zgodnie z przepisami ustawy z dnia 7 lipca 2023 r. o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2023 r. poz. 1688), która weszła w życie 24 września 2024 r. do spraw dotyczących opracowania i uchwalania aktów planowania przestrzennego albo ich zmian, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, co do zasady stosuje się przepisy w dotychczasowym brzmieniu (art. 67 ust. 3 pkt 4), a do czasu wejścia w życie planu ogólnego gminy w danej gminie stosuje się przepisy art. 15 ust. 1 i art. 20 ustawy zmienianej (art. 67 ust. 3 pkt 2). Ustawodawca zdecydował też, że studia uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin zachowują moc do dnia wejścia w życie planu ogólnego gminy w danej gminie, jednak nie dłużej niż do dnia 30 czerwca 2026 r., i stosuje się do nich przepisy dotychczasowe (art. 65 ust. 1).

W związku z powyższym organ nadzoru dokonał oceny przedmiotowej uchwały Rady Miasta Łańcuta w oparciu o przepisy ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w brzmieniu sprzed ww. nowelizacji.

Podstawy nieważności uchwały w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego ustawodawca wskazał w art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2026 r., poz. 538), zwaną dalej: „ustawą”. Zgodnie z treścią tego przepisu istotne naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części.

Wskazać zatem należy, że zasady sporządzania planu miejscowego, o których mowa w art. 28 ust. 1 ustawy, rozumiane są jako wartości i merytoryczne wymogi kształtowania przez uprawnione organy polityki przestrzennej, dotyczące m.in. zawartych w akcie planistycznym ustaleń. Pojęcie zasad sporządzania planu zagospodarowania przestrzennego jest związane ze sporządzaniem aktu planistycznego, a więc zawartością aktu planistycznego (część tekstowa, graficzna i załączniki), ujętych w nim ustaleń oraz standardów dokumentacji planistycznej. W odniesieniu do planu miejscowego, jego zawartość (tekstową i graficzną) określają przepisy art. 15 ust. 1 i art. 20 ust. 1 ustawy. Przedmiot uchwały szczegółowo określa art. 15 ust. 2 i 3 ustawy, natomiast standardy dokumentacji ustala, wydane na podstawie art. 16 ust. 2 ustawy, rozporządzenie Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 17 grudnia 2021 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. 2021 poz. 2404 z późn. zm.).

Z kolei pojęcie „trybu sporządzania planu miejscowego” (zwanego też „procedurą planistyczną”) – którego zachowanie stanowi przesłankę formalną zgodności miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego z przepisami prawa - odnosi się do sekwencji czynności, jakie podejmuje organ w celu doprowadzenia do uchwalenia planu miejscowego, począwszy od uchwały o przystąpieniu do sporządzania planu, a skończywszy na jego uchwaleniu (por. np. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 25 maja 2009 r., sygn. akt II OSK 1778/08). Natomiast pojęcie „zasad sporządzania planu miejscowego” - których przestrzeganie stanowi przesłankę materialną zgodności miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego z przepisami prawa - należy wiązać z samym sporządzeniem (opracowaniem) aktu planistycznego, a więc z merytoryczną zawartością tego aktu (część tekstowa, graficzna i załączniki), zawartych w nim ustaleń, a także standardów dokumentacji planistycznej (por. wyrok NSA z dnia 11 września 2008 r. sygn. akt II OSK 215/08, wyrok WSA w Poznaniu z dnia 17 listopada 2016 r. sygn. akt IV SA/Po 460/16).

Podkreślenia wymaga, że uchwała w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jest wyrazem tzw. władztwa planistycznego, które posiada gmina. Bezsprzeczne jest, że gmina w zakresie władczego przeznaczenia i określenia warunków zagospodarowania terenów posiada samodzielność. Potwierdzają to przepisy art. 164 ust. 1 i ust. 3 Konstytucji RP oraz art. 3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, przypisujący do zadań własnych gminy kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w szczególności poprzez uchwalenie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.

Oczywistym również jest – co wielokrotnie podkreślano w judykaturze – że władztwo planistyczne gminy nie jest absolutne a granice tego władztwa wyznaczają ograniczenia określone w ustawach, w tym w przepisach o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w szczególności dotyczące zasad sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Wszelkie czynności gminy, także o charakterze publicznoprawnym, muszą odznaczać się legalnością, gdyż gmina jest obowiązana działać zgodnie z prawem.

Przeprowadzona ocena zgodności z prawem niniejszej uchwały, tj. pod kątem art. 28 ust. 1 ustawy, pozwala stwierdzić, że Rada Miasta Łańcuta uchwalając przedmiotowy plan zagospodarowania przestrzennego, naruszyła w sposób istotny zarówno zasady, jak i tryb sporządzania planu miejscowego.

Dokonana przez organ nadzoru ocena legalności przedmiotowej uchwały wykazała w pierwszej kolejności, że w § 6 ust. 1 pkt 3 lit. e uchwały dopuszczono realizację budynków gospodarczych i garażowych w terenach ,gdzie dopuszczono realizację zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej, niemniej jednak dla terenów oznaczonych symbolami 4.1MWW oraz 4.1MWW-UHD, dla których określono przeznaczenie pod zabudowę mieszkaniową wielorodzinną wolnostojącą, ustalono

maksymalną wysokość zabudowy dla pozostałych obiektów budowlanych, w tym budynków garażowych i gospodarczych. Powyższe nieścisłości mogą stanowić trudności interpretacyjne na etapie ich stosowania.

W uchwalonym przez Radę Miasta Łańcuta planie nie uwzględniono w obszarze jednostki przestrzennej nr 4 projektowanych dróg dojazdowych wskazanych w Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Łańcuta, w związku z tym jego ustalenia naruszają przepisy art. 15 ust. 1 oraz art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2024 r., poz. 1130 z późn. zm.), w brzmieniu obowiązującym przed 24 września 2023 r.

Ponadto wykraczające poza dopuszczalny i obowiązkowy zakres ustaleń planu określony przepisami art. 15 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w brzmieniu obowiązującym przed 24 września 2023 r., są formy ustaleń planu zawarte w § 6 uchwały, odnoszące się do wykonania czynności – np. *„zakaz lokalizacji na elewacjach frontowych i bocznych oraz dachach budynków ujętych w gminnej ewidencji zabytków, w miejscach widocznych z przestrzeni publicznych, zewnętrznych urządzeń technicznych (np. klimatyzatorów)”*. Zgodnie z wyjaśnieniami otrzymanymi z Urzędu Miasta Łańcuta *„wprowadzenie tak szczegółowych ograniczeń w niniejszym planie spowodowane było wymogami Konserwatora Zabytków z uwagi na położenie tego planu w strefach ochrony konserwatorskiej. W wyniku szeregu analiz i konsultacji z Podkarpackim Wojewódzkim Konserwatorem Zabytków w przedmiotowym planie miejscowym ustalono szczegółowe zasady ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków i w tym zakresie projekt planu uzyskał pozytywne uzgodnienie tego organu.”*

W dalszej kolejności organ nadzoru zauważa, że część zapisów planu jest niewłaściwa, niezgodna z § 4 i § 11 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r., w sprawie *„Zasad techniki prawodawczej”* (Dz. U. z 2026 r., poz. 300), gdyż zawiera treści informacyjne – m.in. § 6 ust. 7 pkt 6 lit. c uchwały.

Niezrozumiałe są zapisy planu w zakresie podstawowego zewnętrznego układu drogowego zapewniającego powiązania zewnętrzne oraz w zakresie wewnętrznego układu drogowego zapewniającego powiązania wewnętrzne oraz obsługę obszaru i w ocenie organu nadzoru nie uwzględniają regulacji zawartej w § 4 pkt 11 lit. b rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 17 grudnia 2021 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. 2021 poz. 2404 z późn. zm.), zgodnie z którym ustalenia planu miejscowego zawierają określenie powiązań układu komunikacyjnego z układem zewnętrznym.

Na załączniku graficznym nr 2 niewłaściwie wskazano oznaczenie pasa technologicznego od linii elektroenergetycznej 110 kV jako elementy informacyjne planu. Wskazać należy, iż brak jest przepisów prawa powszechnie obowiązujących, z których wynika szerokość granic stref ochronnych i pasa technologicznego od linii elektroenergetycznych. W rozstrzygnięciu nadzorczym nr IFIII.4131.1.10.2024 wojewody śląskiego z dnia 23 lutego 2024 r., zauważono, że: *„[...] w przypadku, kiedy wrysowuje się również pas technologiczny i ustala dla niego szerokość, jest to decyzja planistyczna gminy, której konsekwencją jest konieczność ustalenia zasad zagospodarowania w tym pasie”*. Ponadto, Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 3 stycznia 2017 r., sygn. akt II OSK 1152/16, wskazał, że w sytuacji, gdy *„linie elektroenergetyczne już istnieją, to tym bardziej przy sporządzaniu planu miejscowego ich przebieg powinien być precyzyjnie wskazany na rysunku planu, zaś ograniczenia w zagospodarowaniu i użytkowaniu terenów, jakie wynikają w związku z ww. infrastrukturą, winny być w sposób jednoznaczny określone w planie miejscowym, co wynika wprost z wymogu art. 15 ust. 2 pkt 9 u.p.z.p”*.

W przedmiotowej uchwale nie ustalono także zasad zagospodarowania terenu dla wyznaczonego w części graficznej pasa technologicznego od linii elektroenergetycznej 110 kV. Pomimo, że w § 6 ust. 7 pkt 6 lit. b występuje zapis dot. zakazu *„zadrzewiania obszarów pod liniami elektroenergetycznymi w pasach: dla linii 110kV – 20 m (po 10 m w obie strony od osi linii), dla linii SN – 11 m (po 5,5 m w obie strony od osi linii), oraz w pasach przeznaczonych dla infrastruktury elektroenergetycznej”*, zaznaczyć należy, że ww. zapis wykracza poza zakres obowiązywania zawarty w art. 15 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Przepis § 6 ust. 7 pkt 1 lit. b przedmiotowej uchwały zawiera zapis dopuszczający *przebudowę istniejących i budowę nowych sieci, urządzeń i obiektów infrastruktury technicznej, niezwiązanych z obsługą terenów objętych planem, wyłącznie gdy nie ograniczy to możliwości zagospodarowania terenów zgodnie z ustaleniami planu*, natomiast zapis § 6 ust. 7 pkt 5 lit. c dopuszcza *przebudowę istniejących i budowę*

nowych sieci gazowych wysokiego ciśnienia. W ocenie organu nadzoru powyższe ustalenia planu są nieprawidłowe, gdyż umożliwiają m.in. budowę nowej oraz przebudowę sieci gazowej, w tym również gazociągu wysokiego ciśnienia, który wymaga zachowania odpowiedniej strefy oraz ustalenia w niej odpowiednich zasad zagospodarowania. Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 9 i 10 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w brzmieniu obowiązującym przed 24 września 2023 r., to w planie miejscowym gmina ma obowiązek określić m.in. szczególne warunki zagospodarowania terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu, w tym zakaz zabudowy oraz zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej. W związku z powyższym nie do przyjęcia jest sytuacja, w której gmina rezygnuje z ustawowych kompetencji (obowiązków) planistycznych poprzez ogólne ustalenia mogące doprowadzić do sytuacji, w której to podmiot realizujący inwestycję według własnego kryterium będzie kreował przebieg czy lokalizację takiej inwestycji na podstawie planu miejscowego. Zgodnie z wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 22 października 2019 r. sygn. akt II SA/Wr 427/19 „tego rodzaju regulacje – stwarzające pole do dowolnej interpretacji i cedujące kompetencje prawodawcy lokalnego na nieznany podmiot - nie pozwalają na jednoznaczne ustalenie lokalizacji i przebiegu sieci i urządzeń. Wobec powyższego, doszło do naruszenia art. 15 ust. 2 pkt 9 i 10 ustawy. Brak precyzyjnej regulacji skutkuje konsekwencjami dla inwestorów podczas prac inwestycyjnych, zagospodarowania działek, lokalizowania zabudowy oraz prowadzenia robót w zakresie zabudowy istniejącej. Należy także zwrócić uwagę na prezentowane w orzecznictwie stanowisko, że jeżeli plan miejscowy dopuszcza jakąkolwiek lokalizację inwestycji celu publicznego – a taką stanowi budowa (obejmująca także rozbudowę) linii służących do przesyłu energii elektrycznej (również o znaczeniu lokalnym), gazu, czy linii telekomunikacyjnych – to zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy w planie miejscowym musi być uszczegółowione jej rozmieszczenie. Wymóg ten konkretyzuje przepis art. 15 ust. 3 pkt 4a i 4b, który nakazuje – w zależności od potrzeb – określenie w planie miejscowym terenów rozmieszczenia inwestycji celu publicznego lokalnych i ponadlokalnych. Jeżeli zatem rada gminy nie określiła w sposób jednoznaczny lokalizacji i przebiegu sieci infrastruktury mimo, że dopuszczono ich budowę (która zgodnie z prawem budowlanym obejmuje wszak także rozbudowę), to zapisy te powodują, że wymienione sieci infrastruktury mogą być poprowadzone w sposób dowolny, określony wyłącznie przez inwestora, a zatem z pominięciem procedury uchwalania planu miejscowego. Takiego działania nie można pogodzić z konstytucyjną zasadą demokratycznego państwa prawa i działania organów administracji publicznej na podstawie prawa i w jego granicach.” Reasumując, podkreślić należy, iż jeżeli w planie miejscowym przewidziano budowę sieci, dla której obowiązkowo wyznacza się strefę kontrolowaną, w której obowiązują określone zasady zagospodarowania terenu, to obligatoryjnie plan miejscowy wskazywać ma dokładny przebieg takich sieci, aby w ramach prawa powszechnie obowiązującego wskazane było na jakim obszarze, jakie zasady zagospodarowania terenu obowiązują.

Organ nadzoru stwierdził również, że występuje niespójność pomiędzy częścią tekstową uchwały a załącznikami nr 1-5, stanowiącymi część graficzną planu, w zakresie:

a) szerokości w liniach rozgraniczających teren drogi lokalnej 1.1KDL, dla której w tekście wskazano szerokość w liniach rozgraniczających od 7,00 m do 13,50 m, natomiast na załączniku nr 1 do uchwały maksymalna szerokość w liniach rozgraniczających teren 1.1KDL jest większa. Podobnie w przypadku drogi dojazdowej 4.7KDD, jej maksymalna szerokość w liniach rozgraniczających teren na załączniku graficznym nr 4 do uchwały jest większa od wartości wskazanej w tekście, tj. 14,30 m;

b) braku w treści uchwały zasad kształtowania zabudowy oraz wskaźników zagospodarowania terenu dla terenu 4.12MN-UHD wyznaczonego na załączniku graficznym nr 4, co stanowi naruszenie art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Wskazane niespójności stanowią naruszenie art. 20 ust. 1 ww. ustawy oraz § 8 ust. 2 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, zgodnie z którym „2. Część graficzną projektu planu miejscowego sporządza się w sposób umożliwiający jednoznaczne jej powiązanie z częścią tekstową projektu planu miejscowego” (zob. wyrok Nr II SA/WR 131/22 WSA we Wrocławiu z dnia 31 maja 2022 r.).

Dodatkowo w podjętej przez Radę Miasta Łańcuta uchwale wyznaczono tereny dróg dojazdowych 3.3KDD i 3.4KDD, które w części graficznej w załączniku nr 3 znajdują się poza granicami obszaru objętego planem miejscowym. W związku z powyższym ustalenia planu wykraczają poza zakres określony uchwałą Rady Miasta Łańcuta Nr XLVIII/332/2022 z dnia 21 kwietnia 2022 r. w sprawie przystąpienia do

sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w Łąncucie, co istotnie narusza zasady i tryb sporządzania planu.

Przeprowadzona przez organ nadzoru analiza wykazała również braki w przedłożonej dokumentacji prac planistycznych tj.:

1) brak wszystkich wersji danych przestrzennych utworzonych dla projektu planu miejscowego, o których mowa w art. 67c ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, co stanowi naruszenie § 11 ust. 1 pkt. 17 rozporządzenia planistycznego;

2) brak jest dowodu ogłoszenia o wyłożeniu projektu planu miejscowego wraz z prognozą oddziaływania na środowisko do publicznego wglądu w dniach od 15 września 2025 r. do 13 października 2025 r. w siedzibie urzędu miasta Łąncuta, zgodnie z art. 17 pkt 9 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w brzmieniu obowiązującym przed 24 września 2023 r. oraz § 11 ust. 1 pkt 11 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Mając na uwadze wagę oraz ilość wykazanych naruszeń w niniejszym przypadku ma zastosowanie wymieniony na wstępie niniejszego rozstrzygnięcia przepis art. 28 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, zgodnie z którym podstawę do stwierdzenia nieważności uchwały rady gminy w całości lub w części stanowi istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego oraz istotne naruszenie trybu jego sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie. Wskazanie w powyższym przepisie podstaw nieważności uchwały w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego prowadzi do wniosku, że przepis ten stanowi *lex specialis* wobec art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2025 r. poz. 1153 z późn. zm.) zgodnie z którym uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne. Oznacza to, że rozstrzygnięcia nadzorcze wojewody albo orzeczenie sądu administracyjnego stwierdzające nieważność uchwały w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego są wydawane w przypadku zajścia co najmniej jednej z podstaw nieważności wymienionych w art. 28 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Przepis ten ustanawia zatem dwie przesłanki zgodności z prawem miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego: materialnoprawną – uwzględnienie zasad sporządzania planu; formalnoprawną – zachowanie procedury sporządzania planu oraz właściwości organów w tym zakresie (tak NSA w wyroku z dnia 11 września 2008 r. II OSK 215/08). Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 25 maja 2009 r., sygn. akt: II OSK 1778/08, wyraźnie podkreślił, że zarówno naruszenie „zasad sporządzania” jak i „trybu sporządzania” miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego pozwala na stwierdzenie nieważności takiej uchwały w całości lub części. Tryb postępowania odnosi się do sekwencji czynności jakie podejmuje organ w celu doprowadzenia do uchwalenia studium, czy też planu miejscowego poczynwszy od uchwały o przystąpieniu do sporządzania studium lub planu a skończywszy na uchwaleniu studium lub planu. Pojęcie zasad sporządzania planu zagospodarowania przestrzennego należy wiązać ze sporządzaniem aktu planistycznego a więc zawartością aktu planistycznego (część tekstowa, graficzna i załączniki), zawartych w nim ustaleń, a także standardów dokumentacji planistycznej.

W przedmiotowej sprawie organ nadzoru stwierdził zarówno istotne naruszenie trybu jak i zasad sporządzania miejscowego planu zagospodarowania, dlatego orzekł jak w sentencji.

Na rozstrzygnięcie nadzorcze służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie ul Kraszewskiego 4 A za pośrednictwem Wojewody Podkarpackiego w terminie 30 dni od daty jego otrzymania.

Zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym stwierdzenie przez organ nadzoru nieważności uchwały organu gminy wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Z up. WOJEWODY PODKARPACKIEGO

Renata Piśła

Z-CA DYREKTORA WYDZIAŁU PRAWNEGO I NADZORU